

Leonardo Da Vinci Mobilitás Program

Beszámoló 2012. március

Készítette Szabó Gábor

E havi beszámolómban az utolsó hónapról írom, rövid visszaemlékezésként az elmúlt fél évre.

Mikor megérkeztünk még nem voltunk teljesen tisztában azzal hogy mi fog ránk várni, ezért nagy reményekkel és a háttérben azért apró félelemmel vágtam bele a munkába. Mivel volt már dolgom nemegyszer mezőgazdasági munkával, így könnyen ráálltam a munka ütemére, így nem is esett nehezemre a hajnali kezdés és a késői zárás. De a munka rutinjába belerázódni így is hosszú időt vett el. Rájöttem hogy a 3 hónapos magyarországi próbaidős munkának igenis lenne létjogosultsága, ugyanis ahhoz hogy közel olyan hatékonyan dolgozhassak mint egy régi dolgozó ahhoz kell ennyi idő. Ha nem is 3 hónap de 1,5 2 minimum kell ahhoz hogy az ember felvegye a ritmust, és ne csak dolgozzon, hanem hatékonyan dolgozzon.

Első hónapban még nem kaptam túl sok önálló munkát, de ahogy belerázódtam illetve ahogy a főnököm megismert illetve kezdett megbízni bennem, egyre több és változatosabb munkát kezdtem önállóan végezni. A harmadik hónapban három hétig csak én voltam a főnök segítségére, ez alatt az idő alatt nagyon jól összeszoktunk, jót is tett ez az idő a kapcsolatunknak. Így volt ideje megnézni hogy milyen hatékony és hasznos tagja vagyok a farm személyzetének, és a későbbi időben valószínűleg meghatározó volt számára is hogy számíthat rám. A program második felében a téli szabadságom után újult erővel, hazai levegővel feltöltődve vettem magam a munkába. Sajnos Mr. Karsten egészsége megromlott kissé, vállfájása egyre erősebb lett, emiatt dolgozni sem tudott. Műtétje után pedig sokáig még járni is nehezebbre esett, ezáltal a farm gyakorlatilag minden munkája ránk hárult. Szerencsére Valerij kollégám és én már annyira összecsiszolódtunk hogy nem okozott gondot hogy a főnökünk nem tud segíteni nekünk. Egyedül a szabadidőnk sínylette meg, ugyanis így nem jutott szabadnap egyikünknek sem. Bár ezt ellensúlyozta hogy mivel előre elvégeztem a munkát hamarabb befejezhetem a programot.

Midnent összevetve remek fél évet zártam dániában, és vissza is megyek mivel Mr. Karsten úgy gondolta hogy szüksége van rám, mint állandó munkásra. Ez megerősített abban a hitemben hogy nem végeztem csapnivaló munkát, és büszke vagyok arra hogy nem szégyenültem meg fizikai és szellemi tehetségben sem. A program tökéletes lehetőséget nyújtott a számomra hogy megismerjem egy idegen ország kultúráját, szokásait, mezőgazdaságát, és gondolkodásmódját. Ha az ottani emberek szemléletéből csak egy keveset is át lehetne menteni hazánk polgárainak fejébe, úgy gondolom nagyon pozitív változások történhetnének az országban. Sok olyan apró dolgot figyeltem meg ami még akár működhetne is itthon, csak valami oknál fogva mégsem működik. A dán emberek nagy része előnyben részesíti a hazai termékeket, mind mezőgazdasági mind más termékeket. Ehhez ugyan nagyban hozzájárul hogy a hazai termékek náluk olcsóbbak a külföldi import termékeknél. Illetve a boltok polcain is kiemelt helyet kapnak a hazai termékek. Itthon is van aki a hazai termékeket preferálja, ám sajnos a gazdasági helyzete nem teszi lehetővé hogy a sokszor duplaáron mért javakat kifizesse. Ugyan világmegváltó ötleteket nem kaptam Dániától am elmondhatom, hogy láttam olyan gazdaságot ami nem csak túlélte a válságot, hanem még csak meg sem rezzent tőle. Kívánom hogy mindenki megtapasztalhassa ezeket a lehetőségeket, és Köszönöm a Tempus Közalapítványnak, Szekeresné K. Ritának, Asser Mortensennek, és persze Mr. Karsten Nielsennek hogy eltölthettem ezt a fél évet Dániában.